

133. Møde.

Lørdag den 29. Marts Kl. 2⁴⁵.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov vedrørende Prisen paa Sukker.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 4477).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan ikke uden Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Pitzner: Efter de Oplysninger, der er fremkommet ved Udvalgsbehandlingen i Finansudvalget, ønsker jeg her ved tredie Behandling at sige nogle Ord, bl. a. ogsaa henholdende mig til Udtalelser af Indenrigsministeren ved dette Lovforslags første Behandling. Der blev da af Indenrigsministeren udtalt, at der forelaa Grund til at søge at bringe hele Sukkerordningen til at hvile i sig selv, saa at den „ikke bringer Statskassen nogen Udgift“, og endvidere, at Prisen paa Industrisukkeret skulde forhøjes og Varen i visse Tilfælde ogsaa indenfor Landets Grænser afsættes til Eksportpris; i saa Fald vilde Sukkerordningen give Balance, ingen som helst Statsmidler kastedes da gennem Sukkerordningen i Grams. „Hvad det ærede Medlem“ — det er mig — „derimod ønsker, er, at den almindelige Befolkning skal indbetale i Statskassen et betydeligt Beløb, som vil betyde et Overskud paa Sukkerordningen, altsaa en Statsindtægt paa Afhændelsen af dette vigtige Næringsmiddel“.

Det, Sagen drejede sig om, var følgende. Lovforslaget gik ud paa en Forhøjelse af Prisen paa Sukker til Industribrug med 20 Øre pr. kg, noget, der fra ingen Side var Modstand imod. Men efter de Oplysninger, vi havde faaet i Finansudvalget, mente jeg, at vi burde forhøje Prisen ogsaa for Sukker

til Husholdningsbrug, da Statskassen ellers kom til at lide et stort Tab. Det gik Indenrigsministeren imod, og Ministeren mente at kunne paavise, at Sukkerordningen kom til at hvile i sig selv. Efter de Oplysninger, vi fik i Finansudvalget, stillede jeg et Regnestykke op ud fra de Oplysninger, jeg sad inde med, og søgte at skaffe mig Sikkerhed for, at mine Tal var rigtige. Jeg kom da til det noget overraskende Resultat, at naar vi ser bort fra den Beholdning, som vi laa tilbage med paa 5 Mill. kg, som jeg havde regnet til den Pris, Husholdningssukkeret sælges til, nemlig 38 Øre, vil Statskassen komme til at staa med et Tab paa 19,2 Mill. Kr. Hvis dette Sukker blev solgt til den Pris, som gennemgaaende er at faa for Eksportsukker, vilde det betyde en Indtægt for Staten paa 5,6 Mill. Kr. Vi vilde da staa med et Tab paa 13,6 Mill. Kr.

Ærede Medlemmer vil kunne forstaa, at dette Tal undrede mig, naar jeg samtidig hørte Ministeren tale om, at Regnskabet kom til at balancere. Hvad Industrisukkeret angaar, har Indenrigsministeren udtalt, at det har været Forudsætningen, at Industrisukkeret skulde bidrage til Dækning af Tabet ved Leverancen af Sukker til Husholdningerne til den lave Pris; og Indenrigsministeren har selv udtalt, at man maatte være klar over, at den Overtagelsespris, man regnede med for alt Sukker, 57 Øre, ikke kunde holde Stik, da der allerede i Kornloven var forudset en Merbetaling til Landmændene for Dyrkning af Sukkerroer, som mindst vilde blive 10 Øre pr. leveret Centner Roer. Forholdet blev dette, at i Stedet for 57 Øre blev det ikke, som Ministeren har meddelt i Lovforslaget, 72 Øre, men gennemsnitlig 70,8 Øre, at alt Sukkeret staaer Staten i. Dette betyder, at Staten paa Industrisukkeret for det første Halvaar af Høstaaret i Stedet for at have en Indtægt, som den skulde have haft, faar et Tab paa 448 000 Kr. Jeg nævner disse Tal, fordi Ministeren bebrejdede mig — efter mit Skøn ganske med Urette, hvad jeg skal komme tilbage til —, at jeg havde sinket Ordningen af Forhøjelsen af Prisen paa Industrisukkeret en Maaned, og at dette havde kostet Statskassen $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Jeg nævnede før, at det var forudset, at Sukkerprisen vilde blive højere end 57 Øre. Trods dette kom Ministeren først den 15. Februar til Finansudvalget og vilde have Sukkerprisen forhøjet, og det altsaa paa en Tid, hvor Staten allerede paa femte Maaned i Stedet for at have Indtægt var oppe paa en Udgift af over 400 000 Kr. Ministeren bebrejdede mig, at jeg havde sinket Sagen.